

Књига пророка Данила — број осамдесет четири

Откривање четири генерације лаодикијског адвентизма: путовање кроз библијски паралелизам и пророчко испитивање

Jeff Pippenger

2024-02-17

Истина се утврђује на сведочанству двојице или тројице, а примена четири гадости из осме главе Језекиљеве, као четири нараштаја лаодикијског адвентизма, има неколико сведока. У ранијим чланцима било је утврђено да седам цркава из друге и треће главе Откривења не само што представљају историју савременог Израиља од времена апостола до свршетка света, него и да тих седам цркава представљају историју старог Израиља од времена Мојсија до времена Христа.

Црква у Ефесу представљала је и рану хришћанску цркву, као и древни Израел од Мојсија до времена судија. Црква у Смирни представљала је раздобље прогона од времена ученика до римског цара Константина, а такође и раздобље судија, када је свако чинио оно што му је било право у сопственим очима. Црква у Пергаму представљала је раздобље компромиса од Константина до папства 538. године, али и раздобље када је древни Израел одбацио Бога и изабрао цара, те непрестано правио компромисе са паганским царствима којима је био окружен. Четврта црква, Тијатира, представљена Језавељом, јесте раздобље папске владавине од 538. до 1798. године, а такође и седамдесетогодишње ропство древног Израела у Вавилону.

Те четири цркве такође представљају четири генерације адвентизма и пружају сведочанство за примену Језекиљевих четирју гадости на те четири генерације. Побуна из 1863. године била је представљена првом генерацијом древног Израела, као што је приказано побуну око Ароновог златног телеа. Прва генерација обухвата савет дат цркви у Ефесу, који показује да је Бојжи народ оставио своју прву љубав и да је требало да се покаје и врати својој првој љубави. Године 1863, прва љубав, представљена драгуљима Вилијама Милера (темелјне истине, нарочито „седам времена“), била је стављена по страни, и Бојжи народ био је позван да се врати.

Али имам нешто против тебе, јер си оставио своју прву љубав. Сети се, дакле, одакле си пао, и покај се, и чини прва дела; иначе ћу доћи к теби ускоро, и уклонићу твој свећњак с његовог места, ако се не покајеш. Откривење 2:4, 5.

Милерити су се борили са отпадничким протестантизмом, који је Јеремија назвао „збором подруглаваца“, и стрпљиво су чекали да виђење дође, јер када би дошло, не би слагало. „Збор подруглаваца“ био је представљен старим пророком који је слагао пророку из Јуде, који је изнео укор против Јеровамовог кривотвореног богослужења.

Знам дела твоја, и труд твој, и трпљење твоје, и да не можеш подносити зло; и испитао си оне који говоре да су апостоли, а нису, и нашао си да су лажови; и поднео си, и имаш трпљење, и ради имена мојега трудио си се, и ниси малаксао. Откривење 2:2, 3.

Друга црква, Смирна, представљала је раздобље прогона у раној хришћанској цркви, које се састојало од истинских мученика и неких који су навукли прогон на себе из побуда мање него светих. Она је такође представљала време Судија, када је сваки човек у древном Израиљу чинио шта му се чинило право у његовим сопственим очима. Нараштај побуне који је започео 1888. године означио је раздобље прогона против Духа пророштва, изабраних весника часа и Светог Духа. Он је увео раздобље у коме су древни људи лаодикијског адвентизма изабрали да чине шта год им се чинило право у њиховим сопственим очима, као што се види на примеру људи као што су Келог, Прескот и Денијелс.

Верна неколицина у то време требало је да буде у смртној духовној борби с једном класом која је тврдила да су Јевреји, а нису били. Упркос положајима вођства, припадали су синагоги Сотониној, што потврђује сведочанство сестре Вајт, која је указала да су неки били вођени „од анђела који су били избачени с неба“. Тврдили су да су мудри, али су били луди. У том временском раздобљу никаква осуда није била изречена над мудрима, него охрабрење да буду верни до смрти. Године 1915, последње речи које је сестра Вајт икада изговорила биле су: „Знам коме веровах“, јер је била верна до смрти.

Знам дела твоја, и невољу, и сиромаштво, (али си богат), и знам хулу оних који говоре да су Јудејци, а нису, него су синагога Сатанина. Не бој се ничега што ћеш пострадати: ево, ђаво ће неке од вас бацити у тамницу, да будете искушани; и имаћете невољу десет дана: буди веран до смрти, и даћу ти венац живота. Откривење 2:9, 10.

Црква у Пергаму представљала је компромис између истине и заблуде, између паганизма и хришћанства, у време цара Константина, а такође и компромис древног Израиља који се догодио током историје царева. Она је представљала мешавину истине и заблуде, која може произвести једино заблуду. Била је представљена Библијском конференцијом 1919. године, на којој је омогућено објављивање књиге „Христова наука“, како би се створила адвентистичка порука која би ближе одражавала лажно јеванђеље отпалог протестантизма. Управо у трећем нараштају адвентизма дошло је до великих компромиса са истином.

У тој генерацији, почев од 1919. године, црква је започела компромис који је произвео Црквени приручник. У тој генерацији, почев од 1919. године, црква је започела компромис који је захтевао акредитацију како у школама здравства, тако и у школама вере. У тој генерацији покренут је прелаз на савремене Библије засноване на католичкој основи. У тој историји дошло је до спремности руководства да успоставља односе са режимима који су били отворено антихришћански.

Та пракса, која је у свом зачетку настала у време Грађанског рата, када је лаодикијско вођство успоставило правни однос са владом Сједињених Држава, како би обезбедило повољнији исход за младиће у цркви који су требало да буду регрутовани у најсмртоноснији рат у америчкој историји, поновљена је на почетку Првог светског рата, када је председник

Генералне конференције, А. Г. Данијелс, ступио у везу са немачком владом, дајући своје одобрење да Немачка регрутује и принуди младиће да служе у војсци, да носе оружје и да занемаре суботу. Тај Данијелсов поступак довео је до раздвајања које је произвело различите огранке реформног покрета Адвентиста седмог дана који постоје све до данас.

Тај компромис се наставио са Хитлеровом нацистичком Немачком, а потом и са народима који су сачињавали Совјетски Савез, и још се и данас одржава у режимима као што је Кина. Компромис треће генерације у њеном односу према државничком умећу био је унапред изображен компромисом древних царева Израиља и Константина, како је то симболизовано у цркви у Пергаму. Тај период је такође представљао компромис њене црквене политике са лажним јеванђељем мира и безбедности, представљеним Прескотовим „Науком о Христу“.

Знам твоја дела и где обитаваш, тамо где је престо Сатанин; и чврсто се држиш мога имена, и ниси се одрекао моје вере, ни у дане када Антипа, мој верни мученик, би убијен међу вама, тамо где Сатана обитава. Али имам неколико ствари против тебе: што имаш ту оне који се држе науке Валамове, који је поучио Валака да постави саблазан пред синове Израилеве, да једу идолске жртве и да чине блуд. Откривење 2:13, 14.

Блуд означава дело Генералне конференције у томе што се сврстала уз народе као што су нацистичка Немачка и Совјетски Савез, под изговором одржавања нужних радних односа са поквареним владама, док је занемаривала верне у тим народима који су трпели прогонство од разних режима с којима се била удружила. Храна жртвована идолима представљала је лажну методологију отпалог протестантизма и католицизма, која је тада била чврсто утврђена на универзитетима лаодикијског адвентизма, који су пристали да буду управљани смерницама отпадничких методологија, како у религији тако и у здравству.

Исус је приказао крај трећег нараштаја као што је приказао и његов почетак, јер је обележио долазак четвртог нараштаја објављивањем књиге *Questions on Doctrine*, објављене 1957. године, која је у потпуности одбацила првенствену разлику у погледу спасења која постоји између истине и погрешних идеја отпалог протестантизма и католицизма. Та књига, наравно, садржи више погрешних учења, али у суштини учи да је немогуће живети победоносно у Христу све док човек не буде чудесно промењен приликом Другог доласка. Та књига је означила почетак нараштаја у којем је требало да се двадесет и пет старих људи поклоне сунцу. Политички и верски елементи неопходни да би лаодикијска адвентистичка црква прихватила обожавање недеље при ускоро долазећем закону о недељи били су приспели.

Четврта гадост код Језекиља јавља се онда када она верна неколицина у деветој глави прима печат на своја чела, управо пре него што анђели затиритељи започну своје дело. Виђење почиње у првом стиху осме главе, петог дана, шестог месеца, шесте године. Виђење почиње дан уочи извршења суда над онима који се клањају сунцу, што је жиг папског ауторитета, а број имена његова јесте „666“.

Дело запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде отпочело је 11. септембра 2001. године нападом на звер из земље, извршеним посредством трећег аваја ислама. Тај напад је

разгневио народе и означио долазак позног дажда. Али позни дажд могли су препознати само они који би били враћени темељима адвентизма да би увидели да су три аваја ислама једна темељна истина. У том тренутку, они који су били враћени на старе стазе, које Јеремија означава као „покој“ (што је позни дажд), или би постали стражари који су затрубили у трубу трећег аваја, или би били они који су одбили да послушају звук трубе, те су тако одбили да ходе старим стазама.

Тада су били испушени грехом побуне својих отаца из 1863. Управо у то исто време стигла је вест о Христовој праведности, која је „оправдање вером у истини“. То је била Лаодикијска порука Џоунса и Вагонера, и то је била Језекијева порука мртвим сувим костима која је дошла са „четири ветра“, који су симбол ислама треће невоље („гневни коњ“ који настоји да се отргне). Та неколицина верних тада је била испушана грехом побуне својих отаца из 1888, док је моћни анђео из Откривења осамнаесте главе сишао када су велике зграде града Њујорка биле оборене, и Откривење, глава осамнаеста, стихови један до три, испунило се.

Затим су били испитани препознавањем поруке позне кише. Да ли је позна киша била пројава Божје силе као у прошлим вековима, или су пројаве Божје силе припадале само прошлости? Верна неколицина је потом била испитана побуном побуне својих отаца 1919. године. Начин на који верна неколицина пролази кроз та три испита одређује да ли ће примити печат Божји на своја чела, или ће се наћи како се клањају сунцу са двадесет и пет старешина лаодикијског адвентизма.

Све побуне четири нараштаја лаодикејског адвентизма налазе свој пандан у 11. септембру 2001. године. Тај датум, који је Исаија означио као „дан источног ветра“, обележава почетак времена запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, а време запечаћења јесте један временски период. Крај тог периода приказан је његовим почетком, јер Исус увек илуструје крај нечега почетком нечега. У завршним покретима процеса запечаћења, испити који су били представљени на почетку тог периода поново се понављају.

Дана 11. септембра 2001. године, наступила су испушења у којима су пали побуњеници лаодикејског адвентизма, представљени четирима гадостима из Језекиља и првим четирима црквама из другог и трећег поглавља Откривења, означавајући почетак једног процеса испитивања који води или ка жигу звери, или ка печату Божјем, за оне који исповедају да су адвентисти седмога дана.

Вођство лаодикијског адвентизма заплело се у уже сопствених превара, и за њих је готово немогуће да „препознају“ понављање пројаве Божје силе, какво је представљено ранијим реформним покретима, укључујући и реформни покрет који је довео до настанка адвентизма. Стари људи су расули и затрпали доктрине које су представљене Милеровим драгуљима кривотвореним новчићима и драгуљима. Ковчежић Библије краља Џејмса потиснут је у времена архаичног језика и замењен Библијама на савременом језику, израженим у терминологији човека греха.

Када би ико од древних људи био вољан да размотри могућност да порука позног дажда није порука о миру и безбедности, било би им готово немогуће да препознају да су управо пројаве силе Божје у светим историјама прошлости оно што посебно поистовећује запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде. Још теже би им било да препознају да су свете историје које најнепосредније поистовећују запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде управо оне свете историје које испуњавају треће поглавље Малахије, јер треће поглавље Малахије утврђује да увек постоји гласник који припрема пут за изненадни долазак Гласника Завета. Тај гласник био је представљен пророком Илијом, који је смело објавио да у његовој историји неће бити дажда, осим ако не дође кроз његову службу.

Језекиљевим седамдесеторицама старешина било би смешно да прихвате да је њихова тврдња да су храм Господњи била неоснована, и да је заправо представљала право народа који је бивао мимоилазен, као што је виноград био дат онима који доносе плодове достојне винограда. Порука трећег Тешко, гласник који припрема пут, песма о винограду — све то сведочи против предања и обичаја у које су полагали своје поверење, и представља готово непремостиву препреку за препознавање позне кише.

Завршетак запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде показује иста искушења за оне који су тврдили да „препознају“ улогу ислама трећег Јао. „Умножавање знања“, које је покренуло милеритски покрет, започело је на крају „седам времена“ 1798. године. „Умножавање знања“, које је покренуло покрет сто четрдесет и четири хиљаде, започело је на крају симболичних „седам времена“ (сто двадесет и шест година) 1989. године. Током тих сто двадесет и шест година све веће апостасије, лаодикијски адвентизам је достигао свој четврти и последњи нараштај.

Трећи и четврти нараштај су они у којима народ или племе навршава чашу свога времена кушње, и то време је сада наступило. „Умножавање знања“ из књиге пророка Данила, које је представљено реком Хидекелом, уједно је и знање које се умножава када се Откривење Исуса Христа отпечати непосредно пре него што се време милости затвори.

Последња три поглавља књиге пророка Данила размотрићемо у следећем чланку.

„Брзо се приближавају дани када ће владати велика недоумица и пометња. Сатана, одевен у анђеоске хаљине, превариће, ако буде могуће, и саме изабране. Биће много богова и много господара. Дуваће сваки ветар науке. Они који су указивали највише поштовање „науци лажно названој“ тада неће бити вође. Они који су се уздали у ум, геније или дар неће тада стајати на челу редова. Они нису ишли у корак са светлошћу. Они који су се показали невернима тада неће бити поверени са стадом. У последњем свечаном делу мало великих људи биће ангажовано. Они су самодовољни, независни од Бога, и Он не може да их употреби. Господ има верне слуге, који ће у времену потреса и кушања бити откривени погледу. Има драгоцених који су сада скривени, који нису приклонили колена Валу. Они нису имали светлост која је на вас сијала сабраним пламеном. Али се може догодити да се испод грубе и непривлачне спољашњости открије чиста светлост истински хришћанског карактера. Дању гледамо ка небу, али не видимо звезде. Оне су тамо, утврђене на небеском своду, али око их не може

разликовати. Ноћу посматрамо њихов прави сјај.“ Testimonies, volume 5, 80, 81.